

**Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

**Кзз 577/2021
16.06.2021. године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Душана Деспотовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу – Судска јединица у Коцељеви 6К бр.1068/19 од 30.07.2020. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1 бр.331/20 од 28.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 16. јуна 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Деспотовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу – Судска јединица у Коцељеви 6К бр.1068/19 од 30.07.2020. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж1 бр.331/20 од 28.12.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу – Судска јединица у Коцељеви 6К бр.1068/19 од 30.07.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења једног кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ и једног кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ казна затвора у трајању од шест месеци, а за кривично дело из члана 182а став 2. КЗ казна затвора у трајању од три месеца, окривљени је на основу одредаба члана 60. став 2. тачка 2. и 63. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 10.09.2019. до 21.10.2019. године.

Истом пресудом, на основу члана 89а КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном – малолетном ББ у трајању од три године, на удаљености од 100 метара, а од дана правноснажности пресуде.

Малолетна оштећена ББ упућена је на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Окривљени је обавезан да суду име паушала плати износ од 8.000,00 динара, те да на име трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Шапцу исплати износ од 41.370,30 динара а суду износ од 5.425,52 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да суду и тужилаштву накнади и преостале трошкове тог кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2Кж1 бр.331/20 од 28.12.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Деспотовића, а пресуда Основног суда у Шапцу – Судска јединица у Коцељеви 6К бр.1068/19 од 30.07.2020. године, потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Душан Деспотовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред измењеним већем.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у првобитном оптужном акту наведено да је кривично дело недозвољене полне радње окривљени учинио „на тај начин што је малолетну оштећену руком у више наврата помазио по задњици, када је малолетну оштећену одвозио аутомобилом до аутобуског стајалишта, како би наставила пут аутобусом у школу, приликом изласка малолетне

оштећене из возила на сувозачева врата ...“, а да је након извођења свих доказа јавни тужилац проширио оптужни предлог и додао „и када су били на купању на реци ...“, па како је правноснажном пресудом окривљени осуђен и због догађаја који се одиграо на реци ..., то је према наводима захтева у конкретном случају оптужба прекорачена.

Изложени наводи захтева су, по оцени овога суда, неосновани.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела окривљеног, које су описане у оптужном акту, додавањем више криминалних активности, односно веће криминалне воље окривљеног, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције, а што овде није случај.

У конкретном случају, надлежни јавни тужилац прецизирао је оптужни акт у погледу радњи које је окривљени предузео, на шта има овлашћење према одредбама члана 409. ЗКП, а првостепени суд је окривљеног огласио кривим управо за оне радње које су му оптужним актом стављене на терет, при чему су диспозитив прецизираног оптужног акта и изрека првостепене пресуде у свему идентичне.

Како је, дакле, првостепени суд окривљеног огласио кривим за радње које су му оптужним актом стављене на терет, имајући у виду да прекорачење оптужбе постоји само у ситуацији када суд измени чињенични опис радњи извршења кривичног дела окривљеног у односу на радње описане у оптужном акту, а што у конкретној ситуацији није случај, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је првостепени суд прекорачио оптужбу и да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Осталим наводима захтева указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да је првостепени суд одбио да саслуша сведоке очевице које је одбрана предложила, те да су искази малолетне оштећене неодређени, пуни недоследности и противречности, дакле указује се на повреду закона из члана 440. ЗКП, која сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не представља законски разлог због ког је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца. Стога је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић